

MOCYJA (7) *sb f*

o jasne.

sg G mocyjéj (3). ◇ pl G mocyj (2). ◇ (lat.) N sg motio (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

praw. Środek prawny, umożliwiający zmianę niesprawiedliwego wyroku, zastąpiony później apelacją; *apellatio, motio, provocatio* Cn [*motio – poruszenie Calep; ruszanie czego, ruszenie – motio Cn*] (7) : (nagł) Ná grobie iedného prokuratorá. (-) WZdy mi dopuść mocijéy/ wżák ták wżędzie bywa/ Komu łye krzywdá widzi/ tedy ten odzywa. *PudłFr* 37; MOTIO. Rufzenie które było zaniecháne znou zász przywráca ku piérwżému zwyczáiowi. *SarnStat* 810, 1310.

Szereg: »mocyja, (albo, i) apelacyja« [szyk 2 : 2] (4): A tám iuż przed ładem/ wżyftkié łrony w łwoich łprawách ładowych/ Rok y Roki będą miály/ według ich áppelláciy/ y mociy/ pozwów/ przypozwów/ ták zówitych/ iáko y niezówitych *SarnStat* 855, 852, 854, 855.

Synonimy: *apelacyja, odezwanie, odwołanie, odzew, prowokacyja, ruszenie.*